

rușinoasă lipsă de pudoare. Se observă că Răzvan Mazilu a lucrat mult pe text și că i-a plăcut. Declară chiar (suspicios de onest) în revista teatrului că își dorește de foarte multă vreme să joace acest personaj. Cu mici retușuri legate de repetiția numeroaselor pasaje dansante, nu ai ce să reproșezi interpretării. Dorian Gray este exact așa cum i-ar fi plăcut lui Wilde să fie: gelos pe lipsa proprie de limpezire a minții, frumos dar decadent în contextul socio-moral, introvertit până la suicid, jenat în final de propriul suflet, care apare pe parcursul piesei din ce în ce mai greu din străfundul păcatelor pe care le poartă. Dorian Gray, chiar redus la tăcere cum l-a conceput Dragoș Galgoțiu prin Răzvan Mazilu, schimbă prin gest și mișcare imaginea întregului spațiu în care evoluează. Un spațiu luxuriant care se umple în final, parodic, cu miros de igrasie și mucegai.

Triunghiul care precipită evenimentele în jurul eroului, ca într-o horă a viciilor tensionate, este format din trei interpreți foarte buni. Mă refer la Sorin Leoveanu și Marius Stănescu, primul zguduit de remușcări, de schimbare a unui ideal care ar fi trebuit să rămână perfect, celălalt modelând perfecțiunea cu cinism și prefăcătorie de conjunctură. Sorin Leoveanu îi aduce pictorului Basil ceva mai mult decât naivitatea. În ochii lui, lunecoși ca ai unui geniu nebun, poți zări pe tot parcursul piesei o doză de normalitate, de luciditate, de sentimente care lipsesc oricui altcui-va din jur. Debusolarea îi este alimentată de Marius Stănescu care, ajutat de coregrafia lui Ioan Tugearu, denotă fericirea mizeră a celui care se bucură că desfrânată muză a prietenului său a ajuns să dea concerte cu țigani și tunisieni în suburbii. Nu în ultimul rând, subliniez prestația luminoasă și corectă pentru tână debutantă de șaisprezece ani, Oana Cojocar, elevă la Liceul de Coregrafie. Supusă la regimul strict al primului act, în care trebuie să danseze și să joace teatru fără greșală, micuța balerină se ambiționează cu mult farmec personal să-și convingă publicul. Sybil Vane, logodnica pentru o clipă a lui Dorian Gray, disprețuită și râvnită, este tratat înghițită de pasiunea singurei ființe pe care o iubește. De la teatrul mizer pe care încearcă în fiecare seară să-l interpreteze, va ajunge în final să joace un fragment straniu, ireal, din propria-i tragedie.

Neputința de a măsura verbal tensiunile spectacolului lasă la latitudinea spectatorului din sală apropierea de micile sau marile nebunii, melancolii și ispite iscate de tinerețe, care nu i-au permis lui Wilde decât o finalitate parțială a reproșului sufletesc. Cântărind greutatea cu care și-a exprimat în *De profundis* gândurile din închisoare datorată desfrâului, ajung la concluzia că vindecarea celui care a devenit subiect pentru *Micul dicționar al dandy-ului* intervine în condițiile în care provocarea clinică la care ține va ceda în favoarea unui strop de iscusință.

Teatrul Odeon – Portretul lui Dorian Gray de Oscar Wilde. Regia și ilustrația muzicală: Dragoș Galgoțiu. Costume: Doina Levintza. Decorul: Andrei Both. Coregrafia: Răzvan Mazilu. Cu: Răzvan Mazilu, Marius Stănescu, Sorin Leoveanu, Oana Cojocar, Dan Bădărău, Oana Ștefănescu, Irina Mazanitis, Ionuț Kivu, George Călin, Marian Lepădatu, Vlad Ilcenko, Ana Maria Moldovan, Mugur Arvunescu, Ioan Tugearu, Marian Ghenea, Paula Niculiță, Gabriel Pintilei, Marian Lepădatu. Data premierei: 1 octombrie 2004.

Puterea femeii și lipsa de putere a textului

În cadrul festivalului „Zvon de Suedia“, la Teatrul ACT a fost prezentat spectacolul-lectură *Girl power* de Eva Massiri. O piesă despre patru generații de femei, componente ale aceleiași familii. Emma, de treisprezece ani, interpretată de Cătălina

Harabagiu, este o băiețoasă, independentă și iubește fotbalul. Visează să ajungă în echipa națională a Suediei, motiv pentru care își petrece majoritatea timpului în fața televizorului cu câte un joc electronic. Sora ei, Sara, interpretată de Ermina Burciu, are 16 ani și este libertină. Calcă pe urmele mamei sale în ceea ce privește atracția pentru bărbați și își complică viața ca orice adolescent la pubertate. Linda, în interpretarea Danielei Nane, are 32 de ani și a crescut singură două fete pentru că tatăl a dat bir cu fugiții. Este stresată, confuză în momentul în care are de luat decizii importante și nu poate găsi o cale de înțelegere între tinerele cu care viețuiește într-un amărât de apartament, și cea care îi este mamă. Interpretată de Valeria Sitaru, Karin este mama Lindei. Nu are niciodată un cuvânt bun de spus la adresa educației fiicei și nepoatelor sale, este dezamăgită și descumpănită de modul acestora de a supraviețui. Se poartă ca o doamnă, dar știe că farmecul ei a pierit o dată cu maturitatea fiicei, care și-a crescut cu greutate cei doi copii. În fine, străbunica, Gerd, interpretată de Janine Stavarache, este amicală, binevoitoare, în pas cu moda, și se pricepe să înscrie goluri la jocul strănepoatei ei.

Exceptând micile jovialități permise de text, regia Adrianei Zaharia nu aduce un plus față de o dramaturgie suedeză contemporană mai puțin complexă. Eva Massiri a mai scris patru piese, prezentate pe scene nordice, și a tradus din engleză două texte semnate de Sarah Kane și Shelagh Stephenson. Cred că este nevoie în această dramaturgie de ceva mai mult decât văicăreala plicticoasă uneori a unor oameni descumpăniți și neîmpliniți, care nu-și găsesc rostul și nici dispoziția necesară unor convingeri, a unui crez în ceva sau în cineva. Interpretarea actorilor, profesioniști sau nu, lasă loc imaginii unei seri telenovelistice petrecute în fața unor scaune frumos rostuite pe scenă, lângă suflarea caldă a unui public curios și mulțumit de gratuitatea vizionării și... cam atât. Ceea ce mă face să cred că va mai trece destulă vreme până când se va mai scrie în literatura noastră și a lumii un text contemporan relevant, bine structurat, cum sunt, din păcate, dacă mă gândesc la spațiul nostru, doar cele ale unui Cărtărescu sau Zografi, iar dacă mă gândesc la alte spații... nu-mi vine nimic în minte!

Teatrul ACT – Girl Power de Eva Massiri. Regia: Adriana Zaharia. Cu: Daniela Nane, Janine Stavarache, Valeria Sitaru, Cătălina Harabagiu, Ermina Burciu. Data reprezentației: 4 octombrie 2003.

A fost odată...

A fost odată o zi însorită de toamnă. Și eu eram în parcul Cișmigiu. Și în jurul meu roia ca un stup de albine o ceată de copii. Și se făcea că Teatrul de Marionete din Arad venise acolo, ca prin minune, și prezenta suita de spectacole „Teatrul mic pentru cei mici” cu poveștile *Prințul instalator* după Hans Christian Andersen, *Scufița roșie* și *Motanul încălțat* după Frații Grimm și, respectiv, Charles Perrault, și *Capra cu trei iezi* de Ion Creangă. Și, pentru că farmecul spectacolului a ținut în mare măsură de atmosfera „explozivă” a tinerilor susținători „la locul faptei”, mă gândesc să vă prezint basmul *Motanul încălțat*. Actorii, îmbrăcați în kimono-uri negre, s-au instalat într-un crâng luminos și ciripos, într-o căruță fără cârmaci, unde Adriana Grand a construit frumoasa căsuță a poveștilor, din lemn, cu emblema celor două măști, cu draperii finuțe de catifea roșie, cât să atragă privirile și să se potolească o clipă „gălăgia”. S-a potolit, într-un târziu, la insistențele celor mari și, din spatele